

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **Z. P.**, bytem Z., S. 1189/31a, zast. JUDr. Jiřím Žákem, advokátem se sídlem Šumperk, Masarykovo náměstí 11, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, **o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 9. 2011, č. j. KUOK 105920/2011, sp. zn. KÚOK/90598/2011/ODSH-SD/310, ve věci přestupku,**

t a k t o :

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žalovanému se náhrada nákladů **nepřiznává.**

III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, označeného v záhlaví. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Zábřeh ze dne 7. 7. 2011, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 200/1990 Sb. Tohoto přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 14. 3. 2011 ve

13:52 hodin při řízení osobního automobilu značky Audi Q5, registrační značky X na silnici II. třídy č. 315 v obci H. ve směru od obce T. do centra obce byla policisty Policie ČR naměřena rychlost jízdy 79 km/h. Při zvážení možné odchylky přesnosti měření měřicího zařízení ve výši ± 3 km v hodině mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost jízdy naměřena rychlost 76 km/h. Tímto svým jednáním žalobce porušil § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 3.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení paušální částce 1.000 Kč.

[2] V žalobě uvedl žalobce proti čtyři důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Za prvé žalobce nesouhlasil s tím, že věc byla projednána v jeho nepřítomnosti. Jednání bylo nařízeno správním orgánem na 4. 7. 2011. Vzhledem k tomu, že se žalobce nemohl na ústní jednání dostavit, jelikož dlouhodobě pobýval mimo ČR a vracel se vždy neplánovaně na den nebo dva, omluvil se z tohoto jednání a požádal, aby bylo nařízeno na září 2011, kdy věděl, že bude delší dobu přítomen v ČR. Omluvu přinesla správnímu orgánu dne 4. 7. 2011 paní B.. Z důvodu nařízeného čerpání dovolené na Městském úřadu v Zábřehu však nebylo možné omluvu nikomu předat. Paní B. tedy omluvu předala až dne 7. 7. 2011, v den ústního jednání. Správní orgán tuto omluvu žalobce posoudil tak, že se žalobce náležitým způsobem neomluvil a k jednání se nedostavil. Žalovaný uvedl, že žalobce svou omluvu jakkoliv nedoložil a posoudil omluvu pouze jako účelovou. Žalobce se vzhledem ke své podnikatelské činnosti dlouhodobě zdržuje v zahraničí, nebylo tedy v jeho možnostech se jednání účastnit. Současně však v omluvě uvedl, že se chce vyjádřit ke všem skutečnostem, projednávání přestupku se nevyhýbá a požádal o nařízení jednání na září 2011. V druhém žalobním bodu žalobce uvedl, že mu byla rychlost naměřena v uzavřené obci, k čemuž předkládá fotodokumentaci. Z ní je zjevné, že se nejednalo o uzavřenou obec, k tomuto však správní orgán nepřihlížel. Třetí žalobní námitkou žalobce namítal, že se nejednalo o uzavřenou obec, kde by žalobce přímo nebo nepřímo ohrožoval chodce, dopravu či provoz, kdy se nejednalo o jednání nebezpečné pro společnost; ani k tomu správní orgány nepřihlíděly. Čtvrtou žalobní námitkou žalobce brojil proti tomu, který orgán o přestupku rozhodl. Podle žalobce byl přestupek podle přiložené dokumentace spáchán v Pardubickém kraji v okrese Ústí nad Orlicí.

[3] Ve vyjádření žalovaný sdělil, že k prvnímu žalobnímu bodu se vyjádřil v napadeném rozhodnutí a na svém závěru tam vysloveném setrval. Druhá žalobní námitka o měření rychlosti v neuzavřené obci nebyla uplatněna před správním orgánem prvního stupně ani orgánem odvolacím, tudíž se k ní žalovaný nemohl v odvolacím řízení vyjádřit a touto se zabývat. Ohledně namítané absence společenské nebezpečnosti jednání pro společnost poukázal žalovaný na skutečnost, že pokud zákonodárce určité jednání označí za přestupek, tedy za jednání, které porušuje nebo ohrožuje společnost a je za přestupek výslovně označeno v zákoně, bylo by absurdní, že by toto jednání nebylo společensky nebezpečné. Místní příslušnost správního orgánu prvního i druhého stupně je jednoznačně dána, neboť obec H., kde byla měřena rychlost vozidla, které žalobce řídil, leží na území Olomouckého kraje v okrese Šumperk. Žalovaný dále poukázal na to, že žalobce si podal ve stejné věci podnět k provedení přezkumného řízení, který byl Ministerstvem dopravy shledán jako nedůvodný. Podle žalovaného spisový materiál správních orgánů prokazuje nedůvodnost žaloby.

[4] V replice žalobce doplnil žalobu konstatováním, že samotné měření rychlosti probíhalo v Pardubickém kraji, kdy policisté měřili rychlost před obcí H. v

Pardubickém kraji, nikoliv v Olomouckém kraji. Žalobce jel ze směru od Lanškrouna. Samotný Olomoucký kraj je vyznačený až po vjezdu do obce H., nikoliv před obcí. Absenci společenské nebezpečnosti žalobce dále dovozuje z toho, že po vjezdu do obce H. je ještě dlouhá rovinka, kde nejsou značeny žádné přechody pro chodce, domy začínají až dole v zatáčce. Na obdobných místech ČR je tato situace v obcích vyřešena povolením vyšší rychlosti.

[5] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 21. 9. 2011, s přihlédnutím k právní úpravě účinné ke dni spáchání přestupku.

[6] Ze správního spisu krajský soud ve vztahu k souzené věci zjistil, že podle oznámení přestupku ze dne 14. 3. 2011 žalobce spáchal přestupek uvedený v úvodu rozsudku. Do záznamu o přestupku se žalobce odmítl vyjádřit a podepsat ho. Podle úředního záznamu z téhož dne žalobce s přestupkem nesouhlasil. Žalobci bylo nabídnuto shlédnutí fotografie, což odmítl. V automatickém záznamu o přestupku jsou potvrzeny skutečnosti z popisu přestupku v záhlaví rozsudku. Ve spise je založen platný ověřovací list rychloměru. Stav bodového hodnocení žalobce byl 5 bodů. Příkazem ze dne 23. 5. 2011 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku a byla mu uložena pokuta ve výši 3.000 Kč. Tento příkaz žalobce převzal do vlastních rukou. Proti příkazu podal žalobce odpor bez uvedení důvodů. Oznámením ze dne 10. 6. 2011 byl žalobce předvolán na 4. 7. 2011 k ústnímu jednání; toto předvolání žalobce převzal do vlastních rukou 14. 6. 2011. Následně bylo žalobci doručeno do vlastních rukou sdělení o změně termínu konání ústního jednání na den 7. 7. 2011. To převzal žalobce do vlastních rukou 23. 6. 2011. Na podatelnu správního orgánu prvního stupně přinesla osobně paní B. sdělení ze dne 4. 7. 2011, že uvedeného dne nebyla otevřena podatelna, proto byla odeslána omluva na jednání 7. 7. 2011 doporučeně. Dne 7. 7. 2011 byla správnímu orgánu prvního stupně doručena omluva žalobce ze dne 20. 6. 2011. Důvodem omluvy byl dlouhodobý pobyt žalobce mimo ČR. Žalobce v omluvě uvedl, že se chce vyjádřit ke všem skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu, a proto požádal, aby jednání bylo nařízeno na dobu po jeho návratu, tedy nejdříve na měsíc září 2011 a aby nebylo jednáno v jeho nepřítomnosti. Dne 7. 7. 2011 byl přestupek projednán v nepřítomnosti žalobce. Dne 7. 7. 2011 bylo vydáno rozhodnutí o přestupku.

[7] Podle rozhodnutí o přestupku správní orgán postupoval v souladu s doporučením Ministerstva dopravy, vydaným pod sp. zn. 89/2006-160-LEG/1 ze dne 4. 8. 2006 a naměřenou rychlost jízdy 79 km/h žalobci snížil o možnou odchylku ± 3 km/h a tedy jako nejnižší skutečná rychlost byla naměřena rychlost jízdy 76 km/h. Měření rychlosti bylo prováděno v uzavřené obci H.. V době měření bylo dopravní značení v souladu se zákonem č. 361/2000 Sb., nebylo zakryto ani poškozeno. Podle správního orgánu prvního stupně se žalobce z jednání dne 7. 7. 2011 náležitým způsobem neomluvil. Písemnou omluvu, která byla správnímu orgánu doručena v den konání ústního jednání, správní orgán nepovažoval za náležitou a důvody nedostavení se k nařízenému ústnímu jednání za závažné, neboť obviněný žádným způsobem nedoložil, kdy a z jakých důvodů odjíždí dlouhodobě mimo území ČR, nepožádal o změnu termínu ústního jednání na dřívější dobu, tedy do jeho odjezdu, kdy se v místě trvalého pobytu prokazatelně zdržoval ještě dne 23. 6. 2011,

kdy mu bylo do vlastních rukou doručeno oznámení o změně termínu ústního jednání; případně nevyužil zákonné možnosti si zvolit svého zmocněnce a jeho žádost o nařízení ústní jednání na měsíc září 2011, tj. po jeho návratu, je vzhledem ke zbytečným průtahům v přestupkovém řízení, neakceptovatelná. Správní orgán proto v souladu s § 74 odst. 1 přestupkového zákona přistoupil k projednání věci v nepřítomnosti žalobce, kdy tento tak nevyužil svého práva se vyjádřit ke všem skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhnout důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. Správní orgán přihlédl i k tomu, že se žalobce ani v podaném odporu žádným způsobem nevyjádřil ke skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu a dospěl k závěru, že žalobce svým jednáním naplnil všechny znaky skutkové podstaty předmětného přestupku.

[8] V odvolání žalobce uvedl, že vzhledem ke své podnikatelské činnosti se dlouhodobě zdržuje v zahraničí a nebylo tedy v jeho možnostech se jednání účastnit. Jak již uvedl, chtěl se vyjádřit ke všem skutečnostem, projednávání přestupku se nevyhýbal a požádal o nařízení jednání na září 2011. Protože se žalobce chtěl k celé věci vyjádřit, podal odvolání ze dne 28. 7. 2011, které bylo podle obálky odesláno 1. 8. 2011 ze Zábřehu.

[9] Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které předcházelo jeho vydání, s právními předpisy, přičemž správnost napadeného rozhodnutí přezkoumal v rozsahu námitek uplatněných v odvolání. Žalovaný odkázal na § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a dále uvedl, že žalobce své tvrzení o nemožnosti účastnit se ústního jednání z důvodu dlouhodobého pobytu mimo ČR nijak správnímu orgánu prvního stupně ani odvolacímu orgánu nedoložil. Tento důvod omluvy tak nebylo možno objektivně posoudit, a proto bylo ze strany správního orgánu prvního stupně zcela namístě tento důvod omluvy neakceptovat a ústní jednání provést v nepřítomnosti žalobce. Navíc je nutno podotknout, že nevyhovoval-li žalobci termín ústního jednání původně stanovený na 4. 7. 2011 ani termín nově stanovený na 7. 7. 2011, o čemž se prokazatelně žalobce dozvěděl dne 23. 6. 2011, tedy 2 týdny před uvedeným termínem, měl možnost v úzké součinnosti se správním orgánem prvního stupně sjednat termín na dobu před jeho údajným odjezdem z ČR, případně si zvolit zmocněnce k jeho zastupování, což již i konstatoval ve svém rozhodnutí správní orgán prvního stupně. Vzhledem k tomu, že však o žalobce v tomto mezidobí žádným způsobem správní orgán prvního stupně nekontaktoval, aby mohl využít svého práva vyjádřit se k projednávané věci, domnívá se odvolací správní orgán, že odvolání se žalobce na svou nepřítomnost dne 7. 7. 2011 lze považovat za čistě účelové jednání. Tento závěr podporuje i skutečnost, že obviněný žádal o přesunutí ústního jednání až na září roku 2011, protože se měl údajně dlouhodobě zdržovat mimo ČR, přesto však dne 20. 7. 2011 převzal do vlastních rukou rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Lze tak konstatovat, že s ohledem na výše uvedené skutečnosti důvod neúčasti obviněného při ústním jednání nebylo možno shledat jako důvod důležitý. K náležitosti (včasnosti) omluvy by tak bylo bezpředmětné se již dále vyjadřovat.

[10] Z podnětu k provedení přezkumného řízení ze dne 23. 11. 2011 soud zjistil, že je obsahově totožný s žalobou. Dne 20. 12. 2011 Ministerstvo dopravy žalobci sdělilo, že po přezkoumání napadeného rozhodnutí, včetně kompletní spisové dokumentace, nebyla zjištěna žádná skutečnost, na základě které by orgán

přezkumu dospěl k závěru, že bylo napadené rozhodnutí vydáno v rozporu s právními předpisy a s ohledem na uvedené orgán přezkumu přezkumné řízení ve věci žalobce nezhájil. Ministerstvo dopravy uvedlo, že s námitkou ohledně projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce se podle jeho názoru dostatečně vypořádal již městský úřad, respektive krajský úřad. Ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích nehovoří o jakémoliv omluvě, nýbrž pouze o omluvě náležité. Městský úřad a posléze krajský úřad omluvu zastoupeného jako náležitou nepřijal, jelikož tvrzení v ní uvedená nebyla žádným způsobem podložena. S takovým závěrem se orgán přezkumu ztotožnil. K tvrzení, že žalobci byla rychlost naměřena v neuzavřené obci, orgán přezkumu uvedl, že z přiložené fotodokumentace není tvrzená skutečnost nijak patrná. Pokud by tomu tak skutečně bylo, mohl by žalobce tuto námitku vznést již ve svém odvolání a krajský úřad by se tímto mohl posléze zabývat. K námitce místní nepřislušnosti orgán přezkumu uvedl, že považoval předloženou fotodokumentaci za účelovou a zavádějící, když na detailní fotografii je zjevně zachycena značka v opačném směru, tedy ve směru z obce. Orgán přezkumu konstatoval, že obec H. se nachází v okres Šumperk v Olomouckém kraji. Zúčastněné správní orgány tak byly příslušné k projednání předmětného přestupku.

[11] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[12] K první žalobní námitce soud konstatuje, že ji neshledal jako důvodnou a navíc se ztotožnil s argumentací správních orgánů, včetně Ministerstva dopravy.

[13] Podle § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., zákon o přestupcích, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.*

[14] Soud doplňuje k výše uvedenému, že žalobce nejen ve správním řízení o řádných i mimořádných opravných prostředcích, ale ani v soudním řízení správním neuvedl žádný skutečný relevantní konkrétní důvod a nedoložil, jaká překážka mu bránila v tom, aby se zúčastnil nařízeného ústního jednání a projednání přestupku. Ba naopak, z jeho shora citovaných podání a doručenek o přebírání písemností bylo prokázáno, že se průběžně zdržuje v České republice v místě svého bydliště, čímž důvody své omluvy sám žalobce zcela popřel.

[15] Ani druhou žalobní námitku neshledal soud důvodnou. Pojem „uzavřená obec“, používaný v průběhu minulého století, byl v zákoně č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), nahrazen slovem „obec“. Podle § 2 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. *obec je zastavěné území, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami; na účelových komunikacích se značky neosazují.* Podle § 18 odst. 4 téhož zákona *v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h-1, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h-1.* Podle spisového materiálu byla rychlost 79, resp. 76 km/h naměřena žalobci v obci a tuto skutečnost svými tvrzeními a důkazy žalobce v soudním řízení správním nevyvrátil. To, že mu byla shora uvedená rychlost naměřena v obci, nerozpороval žalobce ani při zjištění přestupku. V záznamu rychloměru o přestupku je uvedeno, že rychlost byla měřena v obci H., bazén. Soud považuje za obecně známou skutečnost, že místo, kde se nachází bazén, resp. koupaliště v obci H., je umístěno v rámci obce,

nikoliv mimo ni. Tuto skutečnost lze nadto ověřit i na internetu, např. na www.mapy.cz. Důkaz fotografiemi soud při jednání neprováděl, neboť z fotografií samotných není zjevné, kde bylo prováděno měření a kde se dopustil žalobce přestupku, ani nejsou fotografie nijak identifikovány (zejména datem pořízení) či srovnány s mapkou a místem, které je uvedeno v záznamu o přestupku z rychloměru.

[16] Třetí námitku soud rovněž neshledal jako důvodnou. Z vypořádání se s předchozí námitkou vyplynulo, že se jednalo o obec, respektive slovy žalobce o „uzavřenou obec“, proto soud zčásti odkazuje na předchozí odůvodnění. Z porovnání mapky anebo z obecně známých skutečností vyplývá, že ještě v rámci obce se nejedná o oblast, která by byla zcela bez zástavby. Pokud jde o nebezpečnost jednání žalobce pro společnost, soud konstatuje, že podle ustálené judikatury správních soudů, a to i po nabytí účinnosti nového trestního zákona, nadále posuzují správní orgány a soudy materiální znak přestupků, to je společenskou nebezpečnost jednání, která jsou označena v zákoně jako přestupky (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 108/2008-45, případně ze dne 10. 1. 2013, č. j. 8 As 34/2012-35, nebo ze dne 27. 2. 2012, č. j. 1 As 118/2012-23, dostupné na www.nssoud.cz, na jejichž plné znění soud pro stručnost odkazuje). V prvně jmenovaném rozsudku šlo o překročení rychlosti v obci o 2 km/h. Z porovnání této věci a souzené věci se podává, že tyto případy jsou zcela odlišné a nelze porovnávat překročení rychlosti o 2 km/h a 26 km/h. Obecně jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek. Čím bude vyšší typová společenská nebezpečnost určitého přestupku, tím výraznější (výjimečnější) musejí být okolnosti, které by případně způsobily oslabení materiální stránky natolik, že by určité jednání nemohlo být vůbec kvalifikováno jako přestupek. V souzené věci došlo ke spáchání přestupku v rámci obce, v úseku, kde jsou nemovitosti, a žalobce byl povinen dbát zvýšené opatrnosti, i když obvykle nebo právě v daném úseku nebyli chodci. Žalobce svým jednáním porušil chráněný zájem, kterým je organizace dopravy na určitém území vyplývající z místní úpravy (označení obce) a z obecné úpravy, individuálně pak zájem nejen těch, kteří splnili dané podmínky, tedy pro jízdu v obci respektovali § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, ale i ostatních účastníků provozu na pozemních komunikacích, byť jen potenciálních, kteří oprávněně předpokládají, že všichni účastníci provozu dodržují pravidla pro provoz na pozemních komunikacích (tzv. právo omezené důvěry). Stěžovatel překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci minimálně o 26 km/h, tedy minimálně o 52 %, z čehož je zřejmý způsob jízdy, kterým by mohl ohrozit ostatní účastníky silničního provozu. Nebezpečnost jednání žalobce spočívá v hrubém porušení dovolené rychlosti. Žalobce nemohl z důvodu překročení rychlosti ovládat motorové vozidlo tak, aby mohl bezpečně reagovat na situace předpokládané (i nepředpokládané) a svým jednáním tak chránit život, zdraví nebo majetek nejen jiných osob, ale i svůj vlastní. Proto soud v souzené věci shledal naplnění

materiálního znaku přestupku a ztotožnil se se závěrem správních orgánů, že tento znak byl v souzené věci naplněn.

[17] Jako lichou shledal soud i poslední, čtvrtou námitku. Jak již vyplývá z výše uvedeného, nebylo zjištěno ani prokázáno, že by přestupek byl spáchán mimo obec H.. Je obecně známou skutečností, kterou lze ověřit i ve vyhlášce č. 564/2002 Sb., o stanovení území okresů České republiky a území obvodů hlavního města Prahy (která navazuje na § 1a odst. 3 a § 2 zákona č. 36/1960 Sb., o územním členění státu), tak případně z jiných zdrojů (jako například webových stránek obce, obce s rozšířenou působností, kraje, z webových map – jako www.mapy.cz a jiných internetových stránek), že obec H. patří do okresu Šumperk a do Olomouckého kraje.

[18] Podle § 78 odst. 1 věty druhé s. ř. s. *pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil*. Jinými slovy, správní uvážení soud nepřezkoumává, pokud nezjistí vybočení z jeho mezí či jeho zneužití, libovůli. Správní orgány svůj postup řádně a vyčerpávajícím způsobem v souzené věci odůvodnily, své úvahy dostatečně popsaly a soud shledal, že byly i v souladu se zásadami správního řízení, přijaté závěry pak byly přiměřené. Mezemi správního uvážení jsou především právní řád samotný, pravomoc a působnost správních orgánů, principy správního řízení, veřejný zájem, účel a cíl správního řízení (srov. Soňa Skulová: *Správní uvážení. Základní charakteristika a souvislosti pojmu*. Masarykova univerzita Brno, 2004). Správní orgány tak správní uvážení (o posouzení náležitosti omluvy a jejího důležitého důvodu, o zvolení procesních úkonů, včetně volby důkazů) použily v souladu se zákonem, včetně zásad správního řízení i obecně uznávaných právních zásad, včetně ústavních a těch, které vyplývají z právní teorie i evropského a mezinárodního práva.

[19] Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

[20] Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení úspěšnému žalovanému, protože žádné náklady řízení neúčtoval a soud žádné ze spisu nezjistil a žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože v něm nebyl úspěšný (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 20. 3. 2013

JUDr. Martina Radkova
samosoudkyně